

det, jeg har gjort ved denne Lejlighed. Meningen med denne Overenskomst var utvivlsomt, at den skulde være til Gavn for Danmark, men Resultatet er blevet, at der i den preussiske Landdag har været en Debat, hvorunder en vis Ophidselse tydeligt er kommet til Orde, og hvorunder Politikere af alle Partier har fundet det nødvendigt at afgive Bekendelse om deres nationale Sindelag, og derom siger et Organ, som dog formodentlig selv det ærede Medlem Hr. Stauning vil være betænkelig ved at betegne som chauvinistisk, nemlig „Politiken“ — jeg haaber, jeg har den højtærede Formands Tilladelse til at citere det —: „Den preussiske Landdags Debat om den dansk-tyske Grænse fortsattes og afsluttedes i Gaar. Indtrykket er ganske klart, af Situationen i Tyskland kan ingen tage fejl: Alle Partier — tysk-nationale, det tyske Folkeparti, Centrum, Demokrater, Socialdemokrater — udtaler sig nu imod den nye Grænse og mener, som Centrums Ordfører sagde, at den hverken er i Overensstemmelse med Retfærdigheden eller Moralens Interesser“. Der staar senere i denne Artikel endnu kraftigere Udtalelser, som jeg dog ved denne Lejlighed skal afholde mig fra at citere. Men naar det ærede Medlem nu mener, at det er kun de tyske Chauvinister, der her har rettet et Angreb paa hans kære Partifæller nede i Tyskland, saa lad os dog mindes de Udtalelser, der er faldet fra adskillige Socialdemokrater dernede. Der kunde jo citeres i Timevis af dem, men lad os tage en saadan som den, Hr. Braun fremsatte: „Denne Grænse er lige saa vel som de andre territoriale Grænseændringer, der er paatvunget os ved Versailles-Traktaten, en Uret, som vi aldrig vil kunne anerkende som retfærdig“. Og en anden Socialdemokrat, Overpræsident Kürbis, udtalte den 3. Maj 1922 i Provinsiallanddagen: „Vi kan ikke glemme, at der ved den Grænse, som er blevet paalagt os, ikke er blevet taget Hensyn til den tyske Befolknings Villie. Heller ikke kan vi glemme, at Løsrivelsen af de Egne, som paa det snevreste er groet sammen med Provinzen Slesvig-Holsten, er sket uden Befolkningens Villie“. Der har det ærede Medlem Hr. Stauning jo et Par klare socialdemokratiske Udtalelser, som viser, hvorledes man ser paa Grænsen dernedefra. Jeg nærer ikke Spor af Tvivl om, at hvis vi tillod os at fremsætte Udtalelser af lignende Beskaffenhed i den danske Rigsdag, saa vilde man faa Raabet „Chauvinist“ at høre. Men der er aabenbart Forskel paa, hvad der hører

til for at være Chauvinist Nord for Grænsen, og hvad der hører til for at være Chauvinist Syd for Grænsen, naar det ærede Medlem Hr. Stauning skal bedømme det.

Naar det ærede Medlem nu forsøgte at fremstille det, som om der i denne Overenskomst skulde ligge en Garanti, en Værdi for Danmark, maa jeg sige, at for mig betyder socialdemokratiske Overenskomster om den Slags Ting mindre end det Papir, hvorpaa de er skrevet. Vi havde i sin Tid en Udtalelse fra den internationale socialdemokratiske Kongres i Stuttgart, hvor man paalagde de arbejdende Klassers parlamentariske Repræsentanter, hvis en Krig truede, at opbyde alle de Midler, som de ansaa for mest anvendelige og mest virkningsfulde, til at hindre en Krigs Udbrud. Den forstod man heroppe saaledes — det fremgik af Udtalelser i Kristiania samme Aar, hvor det blev fremhævet af det skandinaviske Socialdemokrati —, „at for de mindre Nationer var det allerede nu saaledes, at den socialdemokratiske Arbejderklasses internationale Solidaritet var blevet et Værn af den største Værdi.“ Man har altsaa tidligere forsøgt sig med at fremstille Socialdemokratiet som en Garanti paa dette Omraade. Men Begivenhederne i 1914 viste, hvad denne Garanti var værd, og de viste det paa en saadan Maade, at det aldrig vil lykkes at faa Kursen paa denne Garanti hævet op til Pari.

Med Hensyn til de økonomiske Spørgsmaal har den højtærede Statsminister udtalt, hvad Spørgsmaalet Balance angaar, at Regeringen og det konservative Folkeparti har arbejdet Haand i Haand paa Balance. Jeg har intet imod denne Form at indvende. Og naar den højtærede Statsminister sagde, at Regeringen har ikke ydet noget mindre Bidrag dertil end det konservative Folkeparti, saa kan ogsaa dette siges og utvivlsomt siges med Rette. Det, vi fra vor Side maa have Lov til at fremhæve, er, at vi har paa intet Punkt staaet som hemmende, vi har ivrigt tilskyndet, og vi har i ringere Grad været bundet af Betænkeligheder og i høj Grad været Tilhængere af kraftigere Skridt end Regeringen og dens Parti.

Med Hensyn til Spørgsmaalet: danske Varer paa danske Jernbanestationer, sagde den højtærede Statsminister, at dette Spørgsmaal vilde blive overvejet af Trafikministeren, og jeg vil saa blot haabe, at der ikke er for langt fra Overvejelse til Handling.

Dernæst kommer jeg til det Spørgsmaal, som fra forskellig Side har været berørt, ogsaa af mig tidligere, nemlig Egali-